

ורמו ושטפו את האוהלים. הצטברו וגאו בתוכם. בפנים עמדו משפחות העולים על רגליהן, במיטותיהן, כשגובה המים הגיע ל- 60 ס"מ.

מזחצח השוטרים בגשם. הצווחות והיללות של הילדים התמוגו עם צעקות היסורים של נשים, בעוד שבגברים רבים נראו כשהם מנסים לחזק את החבלים ולתמוך במוטות המתמוטטים.

איש מאנשי הסוכנות לא היה נוכח במקום, למרות שהיה ברור לה ולכל אדם אחר, שיתן למנוע בעוד מועד את מחזות החורף החוריים ונשתנים מדי שנה. כשינסו השוטרים לחלק לעולים טריות כדי להטות את המים משטחי האוהלים נתקלו בסרוב שנבע מבלבול, בהלה ומחוסר יד מארגנת.

צעדה הראשון של המשטרה היה הוצאתם של הילדים, שמלבד סכנת השיטפון, נשקפה סכנה לכריאותם, מאחר שלבושם היה דל ורטוב. גופם נחשף כמעט לחלוטין כיוון שרוב בגדיהם החמים נשטפו ונחו ספוגי מים בפניות האוהלים. במעברת רחובות הכירו חושביה התימניים בחשיבות שבהעברת הילדים למקלט בטוח, בעוד שבזרנוגה המיושבת עיראקים וכמה עשרות משפחות רומיניות, נתקלו השוטרים בהתנגדות מצד המבוגרים שתבעו את הוצאתם יחד עם הילדים. 450 ילד הוצאו מבין האוהלים הרטובים, נישאו על כפי השוטרים, שרגליהם שקעו במים ובזן עד לירכיים. הם הועברו למכוניות שבחלקן שקעו בבוץ, במרחקמה מה

מקום אחד מפקידי הסוכנות. כשביקש ממנו מפקח המשטרה את עזרתו בכלי רכב, הת' בונן בו בעיניים תוהות: "מה אתר?" אמר. "הנהג שלנו לא יצא בשבת לעבודה, אפילו נאיים עליו בפיטורין."

דבר זה בתוספת העובדה שהסוכנות לא שלחה כל עזרה, סימל את חוסר הדאגה והזלזול בבני-אדם, שנראו לעולים, כלא-אנושיים. "מה אנחנו?" שאגה אשה עיראקית זקנה, "פריגיריים, או אנשים חיים? הביאו אותנו לכאן כדי לטבוע באוהלים!"

אין זמן לזקנים. בפניה המורחית של מעברת רזנוגה הצטופפה משפחה עיראקית בת 12 נפשות, על המיטות שרגליהן שקעו בבוץ מיהגשם. דפנות האוהל התנפחו ונשחיתו לסיירונין, לפי משב הרוח, והגשם המר שיך לדלוף מבעד לקרעים. המוט המרכזי הש' מוט, שהתנגד, שיווה לאוהל כולו צורה רעועה ומתמוטטת. 12 הנפשות, מהן שמונה ילדים, אב, אם ושני הורים זקנים, כבני 80, יללו. הזקנים רעדו מקור. אב הילדים צעק לעזמת אחד השוטרים שניסה להפריד בין הילדים והוריהם: "100.000 דינר לקחו מ' אתנו בעיראק בעד הזכות לעלות לארץ ה' זאת, איפה הצדק?" הזקנים קדחו. אחד הילדים סיפר שכאשר נתבקש נציג קופת-חולים במקום להגיש עזרה רפואית לזקנים, ענה: "הם זקנים מדי. אין זמן".

באוהל אחר ניסה אחד העולים רומניה, שילדו נלקח ממנו למקלט ברמת-הארון הקרובה, לחזק את החבלים. אשתו בכחה בצע-

הצעיר של בתו, מהם ראו בורעו הנטויה דרך יחידה לריסונה של הבת הסוררת, אשר נטיתה המופרזת לפרוק מעליה חובות בית, חינוך, ולהתפרע ברחוב, סיכנו את עתידה כבת ואורחית.

תחילה נצטמצמו התגרות המשפחתיות, ל"סירובה העיקש של מרים לנקוף אצבע חזר' בות משקי'הבית, להקל על אמה בעבודת הבית המפרכת. אך עד מהרה נסתבר לאב שמעמדה של בתו בבית הספר העממי

הם היכו את המטפלת, ניסו לחסום את הכניסה לצריף.

הקיבוץ הקומוניסטי זיקי פלדה ניצל את המצב המביש במעברות הסביבה, שלח סוכ' ניהסתה, להסית את העולים המדוכאים נגד השלטון, הסוכנות והמשטרה. הם הצליחו, בעיקר משום שמעברות הסביבה הופקרו על-ידי מביאי העולים. אחד מחברי הקיבוץ שהצליח לחזור למעברת רזנוגה, בעצם הש' חוללת הסערה, הסית כמה מן העולים ש'

נער מרחובות

שוטר מנחם תושבי המעברה

זקנה מזרנוגה

הצווחות והיללות של הילדים התמוגו עם צעקות היסורים של נשים בעוד שהגברים במיטות המתמוטטים

או בת 14 שנים ועודנה בכיתה ה', שמשה ללקוטה, רקעה ברגלה והפטירה לעומת פני אביה המסמיקים מכעס: "לא מתחשק לי ללמוד יותר! אני רוצה לעבוד במשק בית!" לא הועילו צעקות, מכות, חבלות בגופה והתעורבותם של שכנים. אחת היתה החלטתה: בית-הספר יפה לאחריים. היא בחרה בחופש. עד מהרה נוכח האב שלטניו שתי ברי' רות, להכנע ללא-תנאי או לרצוח את בתו נפש. הוא בחר בביררה הראשונה, אלא שהבין שבחירתה של מרים בעבודת משק בית נובעת מתוך רצונה לחדול לגור בבית הוריה, להת' חמק בכך מפיקוחו החמור של אביה, אשר עד כה היה כרוך במכות נאמנות. הוא הציג למרים תנאי להסכמתו, שלפיו היה עליה למצוא עבודה בבית-החרושת. הצעתו נתקלה בסרובה המוחלט. שהרי, חשבה, יצא שכר עבודתה בבית-החרושת בהפסדה, שעה שתצ' טרך לחזור בכל ערב הביתה, לספוג מה' לומות.

"בואי, נכיר לך בחורים!" שבועות ארוכים נשאר פתרון תעסוקתה של מרים תלוי באויר. אותו פרק זמן, מובטלת מלי' מודים ועבודה, היתה מקדישה כולו לרחוב. עם בוקר היתה נמלסת מהבית וחוזרת אליו לשינת הלילה. לפני כחודשיים התרחש המ' אורע בחיי מרים, שהוא מחויב המציאות כתוצאת חיירחוב: לאחר ששוטטה ברחו' בות משך ערב מייגע שלם, ניגשה לאחד הקיוסקים שבדרך לשפת-הים, ללגום כוס גזוז. "הי מרים. מה שלומך?" שמעה קול נערות מכון אליה. היא פנתה לאחור, "שלום סגולה, אסתר, מה הענינים?" היא הכירה בשתי הנערות בנות ה-15, את חברותיה מהשכונה. שלוש כסות גזוז נקשו לחיי הפגישה המחודשת. כעבור רגע היו שלוש (המשך בעמוד 10)

פרצו למשרד המחנה, ניפצו ושיברו מכל הבא ליד.

אחר הצהרים של יום א', לאחר 48 שעות של סבל על-אנושי, קיבלה המרידות צורת הפגנה סוערת. יחפים, בלויי סחבות רטובות, התרוצצו מרבית העולים בין האוהלים, הת' קהלו בין הצריפים הבודדים. ברובם מצונו נים ומשתעלים, משכו בדשי מעילי השוט' רים. כל אחד רצה שהשוטרים יבואו להסת' כל באוהלו. "בואו, תראו!" צעקו. לרוב האוהלים שנשארו עומדים היתה צורה פני' מית אחידה: בוז ורטיבות, קור ושרידי שט' פון שכללו בגדים רטובים, חפצים מושלכים באיטדות וקרעים בבוזונים, שדרכם המשיך הגשם לחזור באכזריות.

"ימח שמו, בן-גוריון, צעקו רבים. בפנה המערבית של המעברה עמד מחסן עץ. לידו נחו קירות עץ מוכנים להקמת צריפים חדשים, מראיהם של אלה הרתיה את דמם של העולים. "כבר שלושה שבועות שהם מונחים כאן," צעק עיראקי זקן. "למה לא הקימו את הצריפים?" איש לא טרח לענות לו.

דרכי חיים 50 לידות ב-24 שעות

שכניה ניחשו מזה זמן רב, שדבריה גורלי יתחולל בקרב המשפחה, שעה שהיו מקשיבים לתגרות התכופות של ההורים עם הבת מרים. מהם הרשיעו את האב, שהיה מפליא להוריד מהלומות על גופה גם הוא לאחר יאוש. פיגורים גרו פיגורים, עד אשר בתחילת שנת הלימודים האחרונה, בצהרי אחד הימים, חזרה מבית-הספר, והיא

קוח: "למה הביאו אותנו הנה. באושוני' ציים היה זהב לעומת גיהנום זה. שם לפי חות הרגו אותנו ונגמר, פה מענים אותנו עינויים-מות."

המרידות שהלכה וגברה, מבלי שיהיה ב' מקום אף אחד מעסקני הסוכנות להרגעת הרוחות, הגיעה ביום א' לממדים של מרי' מזויין, שעה שכמה גברים מבין העולים, מזויינים באלות וגרוניום, התנפלו על השוט' רים שדחקו כ-100 נשים נושאות תינוקות בזרועותיהן אל תוך אחד הצריפים שהוקצב לילדים. הם ניסו להפריע למשטרה בתפיסת הצריף, צעקו: "גם אנחנו בני-אדם. לא רק הילדים."

